

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

II. De nonnullis attributis vnionis physicæ: de que aliis eius definiendiæ
modis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

rum ergo vnio physica non est summa communicatio, quæ dari potest inter res realiter distinctas, sed potius aliam maiorem permittit. Respondeo, definitionem nostram ita intelligendam esse, vt vnio physica sit summa communicatio rerum realiter distinctarum, distinctione quidem adæquata & identitatem etiam in tertio excludente: quamuis autem inter personalitates diuinas inadæquate tantum distinctas, & in tertio identificatas maior hoc ipso detur communicatio; quam ea, vi cuius materia, & forma communicantur inuicem; at inter res realiter adæquate distinctas, & ne in tertio identitatem habentes maior dari nequaquam potest: proinde vnioni physice materiam, & formam substantialem necienti conueniet apprimè, definitio vnionis à nobis tradita.

4 Obiicies contrà eam secundò, vnionem hypostaticam esse communicationem extremorum realiter etiam adæquate distinctorum, nempe humanitatis, & Verbi diuini; & esse maiorem quauis alia communicatione, qua vel materia formæ substantiali, vel hæc accidenti, vel vna pars materiæ, formæ substantialis, aut formæ accidentalis, alteri comparti communicatur: Ita Bernard. lib. 5. considerat. ad Eugen. vbi sic loquitur; *Verum hæc omnia* (scilicet genera vnionum creatarum, quarum mentionem fecerat) *quid ad illud summum, atque, vt ita dicam, vnicè vnum, vbi unitatem consubstantialitatis facit? huic vni quoduis illorum si affimiles, erit quoquo modo vnum, si compares, nullo. Igitur inter omnia, quæ rectè vnum dicuntur arcem tenet, unitas Trinitatis, qua tres personæ vna substantia sunt: secundo loco illa præcellit, qua è conuerso tres substantie vna in Christo persona sunt.* En docet, non solum communicationem diuinarum personarum esse maiorem quauis alia creata, vt superius positum est, sed etiam communicationem factam vi vnionis hypostaticæ superiorem esse, ac maiorem quacunque alia facta per cæteras vniones: aut ergo cæterarum vnionum nulla est propriè vnio; quo, quid magis absurdum? aut vnio vt sic non benè definitur summa communicatio, &c. cum vnio materiæ v. g. & formæ sit vnio physica, & vera, & tamen non sit summa communicatio, de qua supra; eo quod communicatio facta per vnionem sit ea, vt dictum est, longè maior.

5 Respondeo, sermonem nobis esse in nostra definitione de communicatione summa ex parte modi communicandi, non verò ex parte rei communicatæ: at vnio materiæ, & formæ, aliorumque extremorum est summa ex parte modi communicandi, & non minor communicatione facta per vnionem hypostaticam, cum hæc non intimius sua vniat, & communicet inuicem extrema, quam facit vnio, quæ reperitur inter materiam, & formam, similiaque extrema; solumque vnio hypostatica dicitur esse maior communicatio, quam alia vlla creata; maior, inquam, ex parte rei communicatæ, quia maius bonum communicat, vt docent B. Thomas opuscul. 6. & 3. p. qu. 1. art. 1. corp. & Alensis 3. p. qu. 2. membro 3. pluresque alij Theologi. Quæ cum ita sint, excellētia vnionis hypostaticæ, cuiusque in ratione communicationis maxima perfectio haud tollet, quominus vnionum inferiorum quæcunque dici etiam possit quodammodo summa communicatio, sicut ad nostram vnionis definitionem partici pandam oportet.

6 Contra quam obiicies tertio. Vnio continuatiua duorum extremorum in locis contiguis, sed tamen diuersis, existentium est vera vnio: & tamen non summa communicatio eorum extremorum, sed potius

minor ea communicatione, qua communicantur inuicem extrema penetratiue vnita, & in eodem loco vi vnionis existentia: ergo, &c. Respondeo, definitionem nostram sumendam esse cum distributione accommodata, non verò absolute: vt eius sensus sit, vnionem extremorum in locis diuersis existentium esse summam, quæ dari potest inter extrema, quibus debentur, continguntque diuersa loca: & vnionem extremorum in eodem loco existentium esse maximam, quæ reperiri potest inter extrema in eodem loco penetrata: hoc autem pacto optimè defendi potest, vnionem continuatiuam esse summam communicationem extremorum realiter distinctorum, vt expendenti perspicuum erit.

7 Obiicies denique quarto. Modus (v. g. vbicatio, vt aliqui putant) magis communicatur rei, cuius est modus, quam forma substantialis, materiæ primæ: harum ergo vnio haud erit summa communicatio extremorum realiter distinctorum: & sic huiusmodi definitio vnionis est nulla. Antecedens probatur, quia modus inseparabiliter vnitur rei modificatæ: forma autem substantialis separabiliter: ergo &c. Respondeo, sicut ad præcedentem obiectionem, si definitio nostra distribuatur accommodatè, conuenire eam possit vnioni inter res absolutas, estd harum, dum vniuntur, minor sit communicatio, quam rei, & modi. Quid enim? si, vt dictum est, definitionis sensus sit, vnionem inter res absolutas esse summam communicationem, quæ dari potest inter res absolutas: & vnionem inter res non absolutas, sed modalem vniam, alteramque absolutam, esse quidem summam communicationem, quæ reperitur inter extrema eius generis.

8 Aut paulò aliter dico, definitionem nostram virtute esse talem: vnio est summa communicatio conceptuum realiter absolute distinctorum: id est, qua inueniri nequit inter extrema realiter absolute distincta. Definitio autem ita intellecta conuenit vnioni inter materiam, & formam, aliaque extrema similia: patet enim, quod ita communicentur, vt non possit dari maior communicatio inter conceptus distinctos realiter absolute, quamuis fortè dari possit maior inter conceptus, qui nonnisi realiter, modaliter distinguuntur. A fortiori etiam ea definitio verificatur de vnione inter rem, & modum: quid enim exploratius, quam ita vtrumque communicari, vt nullæ duæ res absolutæ, siue realiter absolute distinctæ magis communicentur inuicem?

CAPVT II.

De nonnullis attributis vnionis physica: de quæ aliis eius definienda modis.

9 IN primis de ratione vnionis physica est, vt sit intrinseca cuius extremi vnito: siquidem communicatio summa eo ipso intrinseca esse debet: aliàs, si extrinseca esset, sanè non summa, sed infra summam, & intrinsecam esset: at omnis vnio physica summè communicatur cuiuslibet extremo vnito, & ita, vt inter res distinctas nequeat esse maior communicatio. Recentiores nonnulli oppositum defendunt; asseruntque vnionem hypostaticam esse intrinsecam humanitati, extrinsecam vero verbo: eo quod vnio illud extremum, cui intrinseca est, vel ratione sui, vel ratione alterius extremi formaliter perficiat, illudque melius, aut deterius se habere efficiat: at verbum diuinum ratione vnionis hypostaticæ, extremique creati per

per eam vniti nec melius, nec deterius se habet & nec perficitur, nec imperfectione vlla afficitur: Vnde, &c.

10 Displacent tamen. Primò, quia terminatio libera, qua Deus Antichristum v.g. odio prosequitur, ea, inquam, Deo iuxta aduersarios intrinseca est: quippe iuxta illos Deo adæquatè identificatur: quid autem alicui magis intrinsecum, quam quod ei est identificatum: sed ea terminatio libera de eorundem contrariorum sententia Deum non perficit, nec formaliter perfectionem vllam, qua perficere possit, importat: quamvis igitur vnio hypostatica Verbum non perficiat, ei tamen poterit esse intrinsecum. Deinde carentia quævis sibi intrinseca est: utpote quæ sibi ipse strictè identificatur: sed autem non perficit, cum omni perfectione, & entitate destituatur. Rursus humanitas assumpta à Verbo ei intrinseca est: aliàs esse hominem denominatio extrinseca esset, quo quid absurdius? At humanitas Verbum non perficit.

11 Secundò, de ratione vnionis physica est, vt, si informatiua sit, per eam vnum extremum in loco alterius sit; & si continuatiua sit, vt per eam vnum sit in loco alteri immediato, & contiguo: quod aded certum est, vt proponi magis, quam probari debeat: quis enim credat, animam in cælis existentem vniri posse corpori in terris existenti, aut caput hic existens continuari posse trunco Romæ iacenti? Cæterum non est de ratione vnionis informatiua, vt vnum extremum sit in loco adæquato alterius, sed vel adæquato: quævis enim pars corporis animæ rationali vnitur: in eius tamen loco adæquato non est, aliàs cum aliis partibus corporeis contra conceptum corporis penetraretur: & anima etiam Christi Domini Verbo vnitur; in eius tamen spatio adæquato non est, aliàs omne omnino spatium loci occuparet. Deinde hæc penetratio localis ita de ratione vnionis informatiua est, vt altera, sine altera interdum reperitur, vt in tribus personis diuinis penetratis, & informatiue non vnitis cernere est. Deus etiam, & creatura quævis in eodem loco saltem inadæquato necessaria ratione existunt, quin tamen vllatenus vniantur. Neque non etiam materia, & forma vnita diuinitus absolui possunt ab omni loco: tum autem absque penetratione vnirentur inuicem.

12 Tertiò, de ratione vnionis informatiua est, vt quoties vnum extremum à loco adæquato, quem antea occupabat, mouetur, eo ipso aliud etiam moueatur; & de ratione vnionis continuatiua, vt quoties vnum extremum à loco alteri immediato mouetur, aliud etiam moueatur: alioqui certè extrema vnita nec in eodem loco, nec in locis contiguis esse deberent. Cæterum nec de ratione vnionis informatiua, aut continuatiua est, vt moto quomodolibet vno extremo, alterum absolute moueatur. Namque anima rationalis mouetur in pede, quin tamen caput, cui vnitur, ob id moueri debeat. Humanitas etiam Christi domini mouetur absque eo, quod Verbum, à quo assumpta est, moueri possit, aut debeat: tum etiam brachia, & pedes mouentur, quin propterea reliquum corpus, cui vniantur, moueri oporteat. Ac denique rota perfecte spherica circulariter agitari potest quoad omnes eius peripherias, sine eo quod eius centrum, siue punctum medium subire debeat motum, aut agitationem vllam. Enimvero hoc quod est postulare, vt moto vno extremo extra locum adæquatum, aliud subinde moueatur, aliis ab vnione conuenit, nimirum decreto efficaci, quo Deus id decerneret, aut reuelationi, quo id auctenturum alicui patefaceret.

Quartò demum, de ratione vnionis est, vt si vnum extremorum in duplici loco adæquato diuinitus collocetur, aliud etiam vi vnionis vtroque ponatur. Quod ex mysterio Eucharistia dilucidè constat: siquidem vi verborum consecrationis panis solum corpus Christi in duobus locis adæquatis collocatur, seu, quod perinde est, in loco adæquato extra eum quem naturaliter occupat: at consecrato pane simul cum corpore Christi Domini, etiam eius sanguis, & anima in duobus illis locis adæquatis collocatur: id igitur ratione vnionis physica inter corpus Christi, & eius animam, sanguinemque, siue, vt loquuntur Theologi, per concomitantiam euenit. Porro regula prædicta intelligenda est cum hac moderatione, nisi scilicet aliquod extremorum, quæ vniantur, alicui loco illigatum essentialiter sit: quo pacto vbicatio celestis corporis Christi, quantumlibet ei vnita, sub speciebus tamen panis non collocetur.

14 Ex quartò vnionis attributo iam iam explicato rationem colligunt nonnulli Recentiores, cur vnio hypostatica Verbum non perficiat, neque compleat: quia nimirum vt vnio perficiat vtrumque extremum, necesse est, vt eo collocato in duplici loco adæquato vnio etiam ibidem ponatur: Verbum autem in pluribus locis adæquatis est in quibus non est vnio hypostatica. Cæterum hæc ratio mihi nunquam placere potuit: nam aut sermo est de pluribus locis, quorum alteruter Verbo inadæquatus, & vnioni adæquatus sit: & ita ratio nulla est: siquidem anima rationalis est in pluribus locis, quorum quilibet ipsimet animæ inadæquatus est, & manui, v. gratia, adæquatus, quin tamen manus in iis ratione vnionis collocetur: at hoc non obstante manus animam perficit; similiter ergo in præsentia, &c. aut sermo est de locis, quorum quibus non solum vnioni, verum etiam ipsi Verbo adæquatus sit: & ita res de se certissima, & clarissima, cuiusmodi est verbum suapte natura minimè perfectibile ratione vnionis non perfici, per euentum impossibilem, ac doctrinam omnino falsam explicatur.

15 Impossibilitas quidem eius euentus ostenditur: quia ne diuinitus fieri potest, vt Verbum in pluribus locis sibi adæquatis existat, eo quod non nisi tota immensitas imaginaria, & latitudo illa intermina locus adæquatus verbo sit: aliud autem imaginarium veluti chaos à præsentia distinctum repugnat. Falsitas verò doctrinæ illius patet: quia, sicut collocato corpore Christi in duplici loco adæquato vtroque per concomitantiam ponitur Verbum, vt omnes Theologi docent, ita verisimilius est, si per impossibile Verbum in alio loco sibi adæquato locaretur, animam Christi in aliqua eiusdem loci parte positum iri: id enim natura vnionis postulare videtur. Ratio ergo, cur vnio hypostatica Verbum non perficit non est ea quam Recentiores adducunt, sed quia Verbum eius denominationis incapax est, & merito suæ infinitatis omnino imperfectibile, vt nuncunciebam. Illud autem animaduertim, exigentiam superius quarto loco explicatam peculiarem non esse soli vnioni: quin imò reuelatio aliqua eam habere potest, necnon, iuxta aliquos, actio, qua Christus Dominus Eucharistica sustentat accidentia.

16 Ex dictis toto hoc capite colligitur, in primis falsam esse sententiam illorum, qui vnionis essentiam in eo collocant, quod sit communicatio intrinseca. Tum, quia quævis res sibi per identitatem communicatur intrinsece: at nulla res sibi ipsi vniri potest vnione compositionis, aut quasi compositionis, de qua sola loquimur in præsentia. Tum etiam, quia Recentiores hi communicationem illam docent intrinsecam

secam esse, per quam aliquid naturaliter completur, ac perficitur: quare non esse de ratione vnionis, vt vtrique, sed vt vel vtrique, vel alteri sit intrinseca. Quod tamen suprà latè impugnauit.

Colligitur secundo, perperam ab aliis explicari ac definiri vnionem, per hoc, quod ratione illius vnum extremum sit in loco alterius, vel in loco alteri contiguo: ab aliis verò, per hoc, quod moto vno extremo moueatur aliud: ab aliis demum, per hoc, quod collocato vno extremo diuinitus in duplici loco, ibidem collocetur alterum. Tum quia hæc & similia aliis ab vnione conueniunt: tum quia omni vnioni non conueniunt; ei nimirum, qua vnirentur extrema absoluta ab omni loco: tum demum, quia vnionis proprietates sunt, non verò essentia: aliàs respectus ad locum foret essentia hominis verbi gratia, quidquid enim est de essentia vnionis humanæ, & est de essentia hominis: vnde vltius à pari fieret respectum ad locum esse Deo essentiali, cum tamen Theologis nihil celebrius sit, quam respectum ad locum, siue immensitatem esse tantum proprietatem diuinæ naturæ.

CAPVT III.

An vnio physica ab extremis realiter distinguatur?

17 Prima sententia negat. Ita Caietanus 3. part. q. 2. art. 8. Valentia tom. 4. disp. 1. quæst. 2. punct. 5. Conimbr. lib. 1. phys. cap. 9. quæst. 11. art. 2. & communiter Nominales. Idemque docet esse probabile Lorca de incarnat. disputatione 13. Secunda sententia affirmat distinctionem realem vnionis physicae ab extremis. Ita Suarez tom. 1. metaph. disp. 3. sect. 9. Vasquez tom. 1. in 3. parte disp. 18. cap. 1. Hurtado, Arriaga, & Chrysostomus Caberus, communiterque Recentiores. Quorum opinio magis communis, magisque vera est. Quod sic probo.

18 Possunt existere simul, & semel materia, & forma, quin physice vniantur, vt cernere est, cum mortuo homine, eius materia, & forma seiunctæ coexistunt: materiam igitur vniri formæ est aliquid realiter ab vtraque distinctum; siquidem separabilitas realis vbi-cumque certissima index est realis distinctionis. Porro hæc distinctio realis (vt hoc obiter animaduertam) nequit esse realis absoluta, siue rei à re, aliàs vnio per aliam vnionem, & illa alia per aliam, & sic in infinitum vniri deberet: quippe quælibet esset adeo indifferens ad extrema, sicut hæc adinuicem, vtpotè res absoluta: ea ergo distinctio realis modalis, siue rei à modo est, ac proinde vnio non est indistincta ab extremis, sed potius modus est eius realiter superadditus.

19 Respondent primò aduersariorum aliqui, non posse reperiri materiam dispositam ad formam, cum ea-que penetratam absque eo, quod vniantur: quare vnionem vtriusque non esse modum superadditum. Sed in materia, & forma simul sumptis, ac penetratis, earumque dispositionibus consistere. Contrà tamen sic argumentor. Humanitas Petri verbi gratia, & Verbum simul existunt, penetranturque: & humanitas Petri æquè disposita est ad vnionem cum Verbo, ac humanitas ab eo assumpta, cum neutra qualitates vllas vnionem hypostaticam naturaliter postulant pro priori ad illam sortiantur, sed potius vtriusque dispositio in mera ad eam non repugnantia solum consistat, & tamen humanitas Petri Verbo vnita non

est: vnio igitur hypostatica in Verbo, & humanitate penetratis, dispositionibusve vllis minimè potest consistere.

Deinde si humanitas Petri cum humanitate Pauli diuinitus penetraretur, adhuc tamen inter se non vnirentur, nec materia vnus alterius formam intrinsecè susciperet: atqui in eo euentu forma Petri cum materia Pauli non solum penetrata esset, sed etiam hæc ad illam disposita foret; siquidem esset disposita ad formam ipsius Pauli, ac proinde & ad formam Petri: quæ enim formæ sunt eiusdem speciei, eadem etiam dispositiones postulant: vnio igitur in materia, & forma inuicem penetratis, & dispositis nequit collocari. Nec dici potest, vltius requiri ad vnionem carentiam vnionis cum alia forma, & defectu eius carentiæ formam Petri cum materia Pauli in præfato euentu minimè vniri: tum quia per carentiam vnionis, vnio malè explicatur, & potius carètia vnionis per vnionis existentiam, entitatemvè explicanda est: tum etiam quia eadem forma duplici materiæ adæquatæ simul vniri potest: vnio igitur formæ cum materia carentiam vnionis cum alia minimè includit.

Respondent secundo aduersarij, vnionem formæ, 21 & materiæ præter vtriusque existentiam, penetrationem, ac mutuam dispositionem vltius inuoluere, decretum aliquod diuinæ voluntatis quo eas vniri faciat, ac decernat. Verum hoc decreti, quod, quæso, obiectum habet? Vbi enim materiam, & formam vniri vult, sanè haud vult præcisè materiam, & formam etiam penetratas ac dispositas existere, cum hæc omnia absque eo quod vniantur reperiri possint; ea igitur volitio seipsam vult: hæc autem reflexio diuinæ volitionis supra se, quamuis admittatur, præsentem tamen instituto non video quid deseruire possit? Aut cur ex eo, quod Deus habeat voluntatem respondentem his vocibus: *Volo meipsam*, &c. Consequens illico sit, vt vniantur inuicem materia, & forma, ad quas ea voluntas ex parte terminatur. Præterea vnio materiæ, & formæ vtrique intrinseca est; aliàs quo pacto per eam materia formam intrinsecè reciperet: aut hæc illam intrinsecè informaret. At volitio Dei materiæ, & formæ intrinseca non est, vt certo certius. Aut paulò aliter: vnio est de conceptu essentiali hominis: volitio autem Dei de conceptu essentiali hominis non est, aliàs homo perfectione Deum quādamtenus æquaret: sicut Christus, quantumvis homo, Deo tamen æqualis est, quatenus scilicet prædicatum aliquod Deo idem includit.

Respondent tertio alij, posse supernaturaliter ma- 22 teriam, & formam vniri physice absque modo superaddito, qui seipso vnio sit. Pro quo supponunt, possibilem esse entitatem quandam absolutam eius naturæ, vt non existente materia, & forma, aut alterutra earum, possit existere, quin eas vniat, fieri tamen diuinitus non posse, vt materia, & forma, & entitas illa absoluta in vlla temporis differentia existat, aut à Deo producantur, quin simul existant, & physice vniantur: quare in aggregato materiæ, & formæ, eiusque entitatis absoluta seorsim à quouis modo superaddito vnionem materiæ, & formæ consistere posse.

Quamuis in prædicta vnione non modali, sed ab- 23 soluta claram vllam repugnantiam non inueniam, probabilius tamen est, eam repugnare. Nam in primis homo duabus tantum partibus constare potest in quacumque rerum serie, vt omnes supponunt; vtque colligitur ex illo Athanasij in Symbolo, *sicut anima rationalis, & caro vnus est homo*, &c. Atqui data illa vnione